

‘Η ‘Υδρόγειος Σφαίρα

Είναι περίεργο τὸ πόση ἐντύπωση κάνει ἡ ‘Υδρόγειος Σφαίρα σ’ ἓνα παιδί. Χαρίστε του μιά μικρὴ ‘Υδρόγειο Σφαίρα κι’ εἶναι, σὰν νὰ τοῦ χαρίζετε τὸν κόσμο. Τῆ φιλοσοφία αὐτὴ τὴν πρωτοανακάλυψα στὴν «‘Οδύνη» τοῦ Νικηφόρου Βρεττάκου. Κι’ ὅταν χαρίσαμε στὸ γιό μας τὴ μικρὴ ἐκείνη ‘Υδρόγειο Σφαίρα, ἀρχίσαμε νὰ τὸ διαπιστώνουμε καὶ στὴν πράξη.

— Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι ἡ γῆ ἔτσι στὸν ἀέρα καὶ νὰ μὴν ἀκουμπᾶ πουθενά;

— “Ἐτσι εἶναι! ‘Ἐτσι εἶναι καὶ τὸ φεγγάρι, κι’ ὁ ἥλιος καὶ τ’ ἀστέρια..

— Κι’ ὅλα στέκονται πρὸν ἀέρα; “Α! τὸ βρήκα! Θὰ ἔχουν μαγνήτη..

— Μμμ, κάτι τέτιο...

Ἡ μικρὴ ἀπλὴ του φαντασία σκοντάφτει πάνω στὴ σωστὴ λύση.

— Καί.. πού εἶναι ἡ Κύπρος; Τὸ δακτυλάκι ψάχνει στὴν ‘Υδρόγειο Σφαίρα, νὰ βρεῖ τὸ μικρὸ μας νησί..

— Δὲν φαίνεται ἐκεῖ, εἶναι πολὺ μικρὴ ἡ Κύπρος. Νὰ πρέπει νὰναι κάπου ἐδῶ, στὴ Μεσόγειο Θάλασσα.

— Πῶς εἶναι τόσο μικρὴ; ‘Αφοῦ πατοῦμε πάνω κι’ ἔχει σπέτια, καὶ ταξιδεύουμε..

Μένει γιὰ λίγο σκεπτικὸς. “Ὑστερα δείχνει πάλι μὲ τὸ δάκτυλο του.

— Κι’ αὐτὸ τί εἶναι;

— Εἶναι ἡ ‘Αμερικὴ.

— Εἶναι μεγάλη; Πόσο μεγάλη;

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν κι’ ἐμᾶς;

Μιλοῦν σὰν κι’ ἐμᾶς; “Ἐχει ἄγρια θηρία; Πόσο μακριὰ εἶναι ἀπ’ ἐδῶ;

Οἱ ἐρωτήσεις πέφτουν βροχὴ κι’ μένα μὲ περιμένουν χίλιες δυὸ ἔγνοιες. Πρόχειρη λύση λοιπὸν..

— “Ἄσε τα τώρα αὐτὰ.. Πάρε νὰ διαβάσεις τὴν ὀρθογραφία σου.

— Δὲν μ’ ἀρέσει ἡ ὀρθογραφία. Τὴ βαριέμαι. ‘Ἐξ ἄλλου σὲ τί χρειάζεταιται.

— Τί χρειάζεταιται; (‘Ανάδει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου, ἐτοιμάζομα, νὰ θυμῶσω. Κοιτῶ τὰ ματάκια του ἀθῶα, νὰ περιμένουν μιά ἀπάντηση).

— Χρειάζεται, πῶς δὲν χρειάζεται μιά κι’ εἶναι μέσα στὰ μαθήματα σας θὰ πεῖ πῶς χρειάζεταιται.

Σουφρώνει τὰ φρύδια καὶ στρώνεται ἀνόρεχτο. Κι’ ὅπως τοῦ ὑπαγορεύω τίς λέξεις..

«Θρανίο, ἔδρα, δασκάλια, παράθυρο..» τὸ μάτι μου πέφτει στὴν ‘Υδρόγειο Σφαίρα ποῦ λέει κι’ ἔχει γίνεῖ ἓνα τεράστιο ἐρωτηματικὸ.

Μήπως ἔχει δίκιο; Μήπως ἀλήθεια σπαταλοῦμε πολὺτιμο χρόνο γιὰ πράγματα ἄχρηστα, ἐνῶ τόσα πολλά, τόσα ἄγνωστα, τόσα ἐνδιαφέροντα παραμερίζονται ἢ ἀγνοοῦνται;

Ἡ ἐπιστὴμη γύρω μας ὀργιάζει, ὁ χρόνος μας δὲν μᾶς παίρνει νὰ τὴν παρακολουθήσουμε, κι’ ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ ξεχαρίσουμε τὸ η ἀπὸ τὸ ι.

Κι’ ἡ ‘Υδρόγειος Σφαίρα, σκαπηλὴ σὰν σφίγγα, μένει ἐκεῖ πάνω στὸ τραπέζι, μὲ ὅλα τὰ μαγικά μυστικὰ της κρυμμένα στὸ στρογγυλὸ τῆς σχῆμα. Τὸ παιδί κουράστηκε, θὰ κοιμηθεῖ. Λύριο πάλι..